

Hoşça Kal

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 08 Kasım 2023

Hangi düş' ün hangi gülüşün yenilgisiyim, sevgili bayım ve içtimada geçen ömrümü sevgiye adadımsa tek suçlu ben miyim hep ama hep de sevdim diye...

İrki yok iç dünyamın.

Kılıksız değil tıynetsiz değil zalim hiç değil...

Âlimi olsam ne ki sevginin, sevilmedikten sonra...

Sözcüklerim muktedir değildir ölüme bense peşi sıra koşarken Kara Meleğin.

Beyzade iklim nazire yüklü:

Alametifarikasıym cihanın hüznü dolu.

Azık bildiğim sözcüklerim emre amade yüreğim.

Ve rüküş imgelerin tuzağına düşüp de uzak kalamadığım şiirden bir nebze de olsa mutlu olmayı için için dilemişken evrenden...

Sancılı bir telaffuz imiş meğerse aşk.

Sanrı yüklüymüş sevmek özleme dönük yüzü aşk meleğinin ve hüznü eşlik ederken ilham perim ve işte kalemimle katla katla ağladığımızdır tek gerçeğim.

Semt sakinlerinden uzağım.

Oysaki şehrin ve aşkın müdavimi yüreğim nasıl da kördüğüm ve işte içtimada ve işte nöbette gözlerim yolda kaldı şafak doğacak diye de sancağımı dikemedim en tepeye ne de olsa hidayettir varıp varacağım ve görünen o ki: daha da çok yolum var elbet rızkımı veren yüce Rabbim ve de sev emrini, veren.

Verip veriştirenler varsa arkamdan dönüp de bakmam bile:

Önüme b/aktığım kadar kıtalar aşarım beyitler dizerim ve ben safkan sevgimle şerh düşerim evrene ve aşka.

Gönlün ukdesi iken şiir.

Acının da zümresi sözcüklerim ve sivri dilli zebani bense kâh çocuk kâh mazlum, kırık ve mahzun kalemimle alabildiğine yazar ve severim.

Hüzün coğrafyasına sürgün edildim son on yıldır elbet miladım iken on yıl öncesi bir sonbahar mevsimi ve Kasımın ilk haftası kalemin teşrif ettiği bense acıyla aşkla teftişinde ömrün bir ömür de tecrit edildiğim değil asla yalan...

Hem ben hem ben, durduk yere sevdim sizi ya da değil!

Öncemde de böyle miydim sahi yoksa örtüştüğüm müdür şiirlere ve sözcüklere kani olmak kadar kaile alınmadığım ömrün de kâh güftesi kâh bestesidir iç sesim kalemimin nezrinde kimine göre aciz kimine göre şair kimine göre hiçliğimin iz düşümüdür şiirlerim.

En muteber mevsimdir hem hazan.

En muteber duygum da hüznü:

Aşk ise bir adım ötesi ve mademki birden fazladır benim ad'ım varsın olsun hüznü şairi mahlasım.

Bir ara en büyük dileğim iken gülüm/semek...

Hatta adını gülümse hayata koyacaktım kitabımın kim bilir belki de başka bahara kalan bir hayaldir benimki ya, şimdiki dileğim nedir, diye sorsanız eğer ki...

Sıfatlar beni yoran.

Hüzün beni yeniden doğuran.

Annemin defalarca beni doğurduğu da değil asla yalan.

İçimin ukdesi yarınların umresi ve sözcüklerin haresi ve acının ve hüznün hanesi...

Yangınım ben.

Kalemim de yanık kokar ve mektuplarım ve şiirlerim ve özveri ile sevdiğim şu devasa cihanda bir Allah'ın kulu da alabildiğine sevseydi ya beni, annemden sonra.

İrksiz bir duygu.

İzansız belki de.

İhmal edildiğim kadar imha edildiğim ve inkâr edildiğim ve işte:

Karşımda idam sehpa ve idam mangam:

Kalemimse asıldığım darağacı ben ki bunca acının yoldaşı.

Rengim pembe ruhum uçuk yüreğim kor misali kör noktası lahidin mezar taşıma yazılacak binlerce şiiri çoktan biriktirdim ben hem yürek rahlemde.

Gönülsüz bir rüzgâr değilim bilakis içten içe kuvvetlice ve ters esen ve işte ters açan bir laleyim ben şairin de dediği gibi.

Tersten okurlar ismimi.

Tersten savururlar öfkelerini.

Bense bir düz bir ters örerim şiirlerimi ve kilit noktam aşk ve kör noktam hüznün ve kordan hecelerim külümde saklı sefil bir gül'üm ben.

Aşkın himayesinde Rabbe koştuğum.

Ve yine hükümrانlığında Huda'nın beni tüm canlıların şerrinden korusun diye eksik etmediğim dualarım.

Duvağı çocuk gelinin benimse ördüğüm kalın duvarlar.

Hıfzı sahası mevsimin ve esen deli rüzgâr.

Azığım.

Erzakım.

Azımsandıığım.

Aş erdiğim.

Şerh düştüğüm.

Mülk bildiğimse sadece yüreğim.

Yüreğin surunda serili delişmen bir iklimim.

Ve göbek taşında evrenin ben sadece ve sadece bir su damlasıyım...

Uleması aşkın ulvi duyguların rövanşı ve sağdıçım kalemim solumda ise saklı yaralı bir sol anahtarı:

Ve bir ömür sandım ki: aşktır her kapının açıldığı anahtarı sihirli ve sevdalı menkıbelerde saklandığım kadar sözcüklerin de verilmiş iken hükmü ve yazdığım binlerce ferman yazgıyla hemhal yazdıklarım sadece hayata alt yazı geçtiğim...

Dedim ya:

Altı üstü bir damlayım ben.

Ne şiiir ne şair ne hikâye...

Çünkü sonsuzluğa otağı kurdum ben ve işte semanın neferi sözcüklerin ferî aşkın feneri iken özlemle baş koyduğum öznemle saklanmadığım ön sözü iken İlahî Aşkın sarnıcında ve sarkacında yeter ki kabul göreyim Allah katında ve...

İki cihanda da aziz olunuz, bayım...

Sözcükler dökülürken cebimden sizin de ayağınıza taş değmesin varsın kâh taşlanayım kâh taçlanayım ne de olsa bir dilaltıdır yazdıklarım yüreğin hanesinde saklı bir hare misali aşkın himayesinde köpüren deniz misali elbet kıyıya vuran bir yosun gibi ya da bir çakıl taşı hoşça kal demekse belki de bu imkânsız aşkın tek ilacı...